

§ 1, hvor der stod, at Post- og Befordringsvæsenets Oberbestyrelse udstiltes af Ministeriet og organiseredes paa den der anførte Maade, da var jeg ikke tilfreds med det; jeg vilde have gjort det gjældende ved 2den Behandling, hvis det ikke ogsaa for mig havde været fastslået Mandag den Dag. Jeg er nemlig ikke en Tilhænger af den Betragtning, at man skal stille Cheferne for de store Stater i vor Administration saa selvstændig som muligt overfor den konstitutionelt ansvarlige Minister. Jeg holder paa den Regel, at den, der har Ansvar, ogsaa skal have Myndigheden, og jeg vil paaftaa, med en gammel Erfaring for Die fra den Tid, hvor den udmærkede Overpostbestyrer, Greve Danneberg-Samsø, forestod Postvæsenet — det var i roligere Tider end nu — og under ganske anderledes indskrænkede Forhold end nu — at det Forhold, der fra Absolutismen var nedartet til denne Overpostbestyrer, ofte bandt den konstitutionelt ansvarlige Minister saaledes, at selv af ham billige Duster fra Folkerepresentationens Side om tidsvarende Forandring kun betingelsesvis og med Forbehold kunde accepteres af ham, fordi han, som rimeligt var, tog Hensyn til en fornøjet Forhandling om Sagen med den eksisterende Overpostbestyrer, der havde saa udmærkede Fortjenester af hele Staten gennem en saare lang Aar-række. Der var en vis paa Tradition og, lad mig sige, Bietet grundet Hensyntagen til dette Forhold, der stundom noget ubilligt krydsede Repræsentationens Duster om Ud-viklingen af denne Stat. Jeg er gammel nok i Rigsdagen til at have haft disse Fornem-melser; jeg agtede dem, men jeg maa tilstaa, at det øgede den efter min Formening rig-tige Opfattelse, at den, der har Ansvar, og staaer til Ansvar for Folkerepresentationen, ogsaa skal have Myndigheden. Vi vilde staa os meget slet ved, om den ansvarlige Minister for en saadan Stat, som f. Ex. Post- og Telegrafvæsenet, hvert Dieblis her kunde sige: Ja, mine Herrer! I have jo ved en organisatorisk Lov bunden Hænderne paa mig, jeg kan personlig finde det og det vel begrundet, den Postlinie der, disse For-højelser fra Brevsamlingssteder til Post-expeditioner, Anlægget af Telegraffstationer her og der, men Forudsætningerne for de Lovbestemmelser, I have vedtaget, ere saa-ledes bestafne, at I med Hensyn til disse Forhold dog i Virkeligheden have forpligtet mig til at søge Samraad med de paagjel-dende Staters Chefer, inden jeg tager Be-stemmelse. Hvad vilde der komme ud af en Forhandling med den ansvarlige Minister, dersom man opstillede en saadan Ordning?

Nei, lad os ikke komme tilbage til det delte Ansvar, og i den Forstand ogsaa den delte Myndighed, til de kollegiale Regerings-former i den Forstand, at Alle, eller rettere sagt, Ingen har Ansvar. Det er i andre Lande saaledes, at hvor Ministeren ikke kan sætte sig nede ind i Alt og ikke kan sætte sig saaledes ind i det, at han kan give en Re-præsentation fuldstændig klar Besked, naar en Sag reises, der møde Understatssekre-tærene — hvad der f. Ex. paa dette Omraade kunde svare til Cheferne for vort Trafik-væsen — frem og give en fornøden Forkla-ring. Det maa stilles saaledes, at vi, naar vi ikke have denne Ordning, faae den fornødne Forklaring af den Myndighed, der har Ansvar, nemlig selve Ministeren. Det er muligt, at denne Betragtning fra min Side ikke kan være rettet bestemt mod Tan-ken i det Flertalsforslag, der udtrykkes ved Udfiklingen fra Ministeriet. Men jeg er dog tilbøielig til at tro, at denne Tante har været raadende. Og det forekommer mig, at den ærede Minister er aldeles urimelig mod Flertallet; thi i dette Principspørgs-maal, som jeg kalder det, ere Ordene „ud-stilles fra Ministeriet“ ændrede til: „ud-stilles fra 2det Departement“, og der er en Bælsensforstjel mellem de to Forslag, det først fremsatte og det sidst stillede; thi dette sidste er i Principet en bestemt Tiltrædelse af Ministerens Hovedopfattelse. Mini-steren nævnte det nok i Forbigaaende, men det forekommer mig, at han har opholdt sig mere ved Anter over Smaa-ting og underordnede Ting, der kan forhandles om, end han skarpt betonedede dette, at Udalgets Flertal paa dette Hoved-punkt har imødekomet Ministeren, som efter min Formening har den rette konstitutio-nelle Betragtning af dette Forhold. Vi kunne som Repræsentanter ingenlunde være tjente med, at Ansvar, for det One og det Andet, som vi kritiserer, og som vi ville have ændret eller stille Forslag om, kan — om end ikke det strengt juridiske, konstitutionelle Ansvar, saa dog i Virkeligheden det egentlig faktiske, reelle Ansvar efter Lovgivningens Forrifter — skydes over paa os ubekjendte Personer, som vi ikke staa i direkte Forbin-delse med og ikke kunne ramme. Det vil forstyrre vor Indflydelse paa disse Forhold saa meget, at jeg er overbevist om, at hvis det høie Thing vedtog en saadan Bestem-melse med den af mig underforstaaede Be-tydning — og ellers forstaaer jeg ikke Betyd-ningen — vilde det komme til i det daglige Liv, det daglige Arbejde Aar for Aar be-stemt at fortryde det. Derfor fastholder jeg, at Flertallet har vist Ministeren en meget